

[Kulturministeren]

virker os voldsomt i dagens Danmark, også når det gælder den kulturelle sektor. Det tror jeg er de levende billeder, og derfor synes jeg, det er logisk også at trække det område ind, når vi laver en justering af kunstfondloven.

Jeg er også som kulturminister meget optaget af sproget, både det talte sprog og det trykte sprog. Hidtil har man vel i høj grad prioriteret det trykte sprog via litteraturudvalget i Kunstfonden. Det, vi nu altså rent faktisk får med, er det hjørne, hvor det talte sprog har udfoldelsesmuligheder på en bestemt måde, fordi der jo er tale om skabende kunstnere. Men der ligger altså nogle tanker bag dette, at regeringen har valgt at tage disse områder med.

Jeg vil gerne sige tak for tilslutningen til principperne. I den forbindelse kan jeg gøre opmærksom på, at der jo ikke er tale om, at de virkelig gode kunstnere bliver holdt ude. Kvaliteten præcis på dette område bliver opretholdt af kvaliteten hos de mennesker, der sidder i Kunstfondens 3-mands-udvalg. Det er dér, den vurdering og prioritering af midlerne, der skal til, rent faktisk foregår. De og de alene borger for kvaliteten; og de, der sidder der på nuværende tidspunkt, er med en enkelt undtagelse beskikket i min forgængers periode. Så jeg er helt sikker på, at hr. Bertel Haarder mener, at det, de foretager sig, er kvalitet, også i borgerlig forstand.

Dernæst skal jeg sige til fru Pernille Frahm, at det er en justering, og regeringen har været inde i en hel del overvejelser om, hvorvidt vi også i denne runde skulle tage spørgsmålet om de livsvarige ydelser op til overvejelse. Vi har valgt rent at tage de andre indsatsområder bortset fra det lille hjørne, der vedrører filmens og teatrets folk, fordi de også skulle have mulighed for at få del i de livsvarige ydelser. Men om de livsvarige ydelser siden skal til diskussion, hvor store de skal være, hvor høje de skal være, og hvor mange der skal have dem, afhænger jo simpelt hen af den politiske debat og det flertal, der måtte kunne skabes for også at sætte ind på det område. Det er jeg meget åben over for, og jeg synes også, det er en lidt vigtig diskussion.

Når det gælder børne- og ungdomsfatterne og den rytmiske musik, er den rytmiske musik jo med, for så vidt som Tonekunstudvalget består af tre og deriblandt én person, som specielt er rytmisk musiker, nemlig Anne Dorte

Michelsen, og derfor vakte det selvfølgelig også berettiget opsigt, da Lars H.U.G. rent faktisk fik penge. Interessant, interessant, interessant, er kulturministerens kommentar.

Det er også klart, at man i valget af personer til 3-mands-udvalget dermed også på sin vis kulturpolitisk vælger og præger, og det kan da godt være, at der lige præcis næste gang vil være brug for specielt at understrege børne- og ungdomssektoren, når det gælder Det Litterære Udvalg.

Til fru Pia Kjærsgaard kan jeg sige, at der ikke var meget nyt.

Jeg vil gerne sige tak til fru Lone Dybkjær. Jeg mener ligesom Det Radikale Venstre, at det er godt, vi har den mulighed for at give penge til kunstnere. Sagen er jo, at disse kunstnere ellers lever af noget andet, og det vil sige, at vi nogle gange snyder lidt på vægten, fordi folk rent faktisk får penge fra andre offentlige kasser, når de laver et stykke konkret kunstnerisk arbejde. Det er renere tale at sige: Nu vil vi altså give penge på denne måde via det system, som har stået sin prøve gennem mange år.

Endelig skal jeg også sige tak til fru Merethe Due Jensen, fordi Kristeligt Folkeparti finder, det er et godt forslag.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Fru Lone Dybkjær har meget ret i, at markedet jo ikke er perfekt, og at man derfor ikke kan regne med, at kunstneres indtjening altid er ligefrem proportional med kvaliteten af det, de laver. Det er også derfor, at hverken Venstre eller De Konservative er modstandere af Kunstfonden. Vores problem er, at vi ikke kan se, hvor regeringen vil finde disse ekstra midler, og hvis ikke de findes et sted på budgettet, vil Venstre altså stemme imod denne udgiftsførelse.

Når kulturministeren afviser denne tale om udgifterne med, at den eksisterende finanslov jo stammer fra den tidligere regerings tid, må jeg sige, at dette udsagn er ret meningsløst, al den stund kulturministerens eget forslag drejer sig om 1994, og derfor vedrørte min bemærkning også 1994.

Vi kunne få langt bedre debatter her i Folketinget, hvis vi ikke bøjedede os så dybt og samlede dårlige argumenter op, som er alt for lette at